

Oost west, thuis best – deel 2

Zonder van het bestaan ervan af te weten, maakte hij een plan dat keurig aan de smart criteria voldeed. Om te beginnen verdiepte hij zich in de richtlijnen van het Groene Boekje, ofwel de Woordenlijst Nederlandse Taal. De moed zonk hem in de schoenen, maar hij ploeterde voort. Aan het eind van een oefendag kon hij geen woordgroepen of samenstellingen als “spic en span”, “keurig netjes”, “stoffer en blik”, “koek-en-zopie” of “haastje-repje” meer zien, maar de volgende dag ging hij stoer weer door. Ook Beter Spellen bleek een waardevolle informatiebron te zijn voor het los-vast-streepjesprobleem. Bijvoorbeeld: “De natte kleding hangt tussen de kachels. De kleding lekt ertussen uit”.

De grootste lol had hij echter met de site Dictees.nl. Niet alleen was daar een schat aan informatie, maar hij kwam daar ook achter nogal wat gegevens van zijn doelgroep. Inmiddels deed hij mee aan enkele wedstrijd dictees. Het inschrijfbedrag was steeds hoger dan hem lief was, en de eraan verbonden goede doelen interesseerden hem geen mallemoer, maar de kost ging nu eenmaal voor de baat uit. Langzaamaan begon hij beter te presteren en hij was stupéfait toen hij ineens in de top tien stond van het groot Dictee van Ubach over Worms.

Inmiddels had hij goed de kans om zich te verdiepen in de idiosyncrasieën van de groep die zich stoer dicteetijgers noemde. Eigenlijk viel het hem een beetje tegen. Zó raar waren ze nu ook weer niet. Bij wie zou er wat te halen zijn? Artsen waren natuurlijk schathemeltjerrijk, dus met hen kon hij eens beginnen. De eerste waaraan hij zijn plan voor matchfixing voorlegde, keek hem echter zó minachtend aan, dat Appie er bijna een reflexbradycardie van kreeg.

De tweede verstond hem net een beetje verkeerd en beaamde dat het voor maart inderdaad nog wat fris was. De derde nam het niet au sérieux en wilde best meespelen met de grap. Toen ze merkte dat hij het meende, wenste ze hem het heen-en-weer, een flinke aanval van nefrolithiase en hevige chiragra toe. De vierde vond het overduidelijk een teken van een vroegkinderlijk ontstane schizoïde en antisociale persoonlijkheid, probeerde een passende dbc te zoeken en liet het daarbij. Dat schoot dus niet op.

Een IT'er! Die lui verdienen ook altijd bakken met geld, en bovendien gaven ze het nooit ergens aan uit. Helaas, ook hij was behept met een veel te grote integriteit. De advocaat in het gezelschap viel ook af. Je wist maar nooit waar en wanneer je zo iemand weer nodig had. Bij de notaris moest hij erg op zijn qui-vive zijn. De laatste waarmee hij zaken had gedaan bleek zelf een schoelje te zijn, om maar niet te zeggen een schobbejak. Maar ook bij de notaris van het gezelschap stond het woord “eerlijk” op haar voorhoofd geschreven. Een accountant had natuurlijk alles met euro's te maken, maar of hij er zelf nou myriaden van had? Ach, niet geschoten, altijd mis. Maar ook deze keek hem aan alsof hij een superslijmerige snotolf was.

Bij mensen in het onderwijs, universitair of niet, viel natuurlijk niets te halen. Bovendien, zou het een wiskundige dreestrekker nou écht wat kunnen schelen of hij nummer 1, 2 of 3 werd? Dat was toch wel erg onwaarschijnlijk. Moeders met kleine kinderen, bam of niet, liet hij met rust. Zelfs Appie had ergens grenzen. Dan de twee Gooiers. De een bleek, jandorie nog an toe, van mening te zijn dat hij ook zonder hulp van buiten wel bij de fine fleur van het dicteegezelschap hoorde. De ander wilde erg graag de middenmoot ontstijgen, maar niet ten koste van zijn o zo zuivere geweten. O zo!

De bijna-burgemeester van Amsterdam kapte hem af, zei hem zijn waffel te houden en op te sodemieteren naar Geenhuizen. De headhunter, misschien? Maar nee, ook zij verlaagde zich niet tot tricheren. Wel schreef ze “gtav” achter zijn naam in haar portfolio, wat stond voor “geen tijd aan verknoeien”. De beroepscorrectoren hadden meestal nog voor hij tot de pointe kwam, al zóveel op zijn uitspraak aan te merken dat hij niet verder durfde te praten, en de hoofdcorrector aller correctoren zei dat hij meestal niet meedeed aan dictees, maar graag eens een wrochtsel van zijn hand wilde nakijken. Voor de elektrotechnicus en zijn broeder in de geluidstechniek, die gewoon van rechttoe, rechtaan hielden, was de manier waarop Appie zijn verhaal uitlegde veel te wollig, dus ze hielden op met luisteren. En de journalist van het gezelschap dreigde zijn omkoopoging in een column van de grootste krant van Nederland te plaatsen, met naam en toenaam.

En over één persoon kwam hij zo weinig te weten, dat hij niet wist hoe hij haar moest benaderen. Zo werkte hij het rijtje dicteetijgers zonder resultaat af. Het geldgebrek begon voor Appie, die de mammon nu eenmaal vol overtuiging diende, serieus te worden. Het was een meevallertje voor hem, dat de omikronvariant rond begon te waren en hij weer een tijdje kon gaan prikken.

Op een sombere ochtend haastte hij zich door een sibibusi naar de prikpost. Zijn knirpsje, een dag eerder buitgemaakt, bood niet genoeg bescherming tegen de stortbui die in zijn ogen prikte. Daardoor zag hij de e-bike niet die veel te hard van de stoep afreed en hem frontaal raakte. De buiteling die hij maakte was vergelijkbaar met een kruising tussen een lutz en een rittberger, maar de landing was een stuk minder vloeiend en sierlijk. De klap kwam hard aan en in het ziekenhuis was het enkele dagen kantje boord.

Eenmaal op een gewone ziekenzaal was het ook geen feest. Rustig beter worden? Ho maar. De fysio-, ergo- en revalidatietherapeuten hadden een dagprogramma waar hij bekaft van werd. Bovendien lag hij op een achtpersoonszaal met links van hem een potjerol die vanwege zijn slaapapneu iedereen uit zijn slaap hield en rechts van hem een gewezen pallieter, die nu na een CVA aan witzelsucht leed en aan één stuk door flauwe moppen tapte. En als zij eindelijk stil waren, dan was het wel de verpleging die in- en uitliep en hem wakker hield. Stapelgek werd hij ervan.

Wat zou het heerlijk zijn gewoon een eigen slaapplekje te hebben, dacht hij. Waar 's nachts de deur gewoon dichtzit. Waar je geeneens hoeft na te denken en gewoon driemaal daags een maaltijd krijgt. Waar je lekker fout mag spellen; sterker nog, waar

je nooit iets hoeft op te schrijven. Waar was dat toch, dat hij dat had meegemaakt? Hij peinsde eens diep en toen wist hij het weer. En toen hij uit het ziekenhuis ontslagen werd, meldde hij zich dus, uitzierend naar een beetje rust, bij de dichtstbijzijnde p.i.

Shoot-out

“Dat was dus des Pudels Kern”, bedacht het kattenvrouwtje zich, toen ze de beauceroneigenaar zag ruziën met het baasje van de fila brasileiro. “Ze willen gewoon allemaal de gouden cairnterriër winnen, en zich niet laten afscheppen met een plastic havanezer. Enfin, als ze maar geen lyssa oplopen.”